
Christian Friis Bach (Svar på replik)

Information

Type

Svar på replik

Talenummer

165

Person

[Christian Friis Bach](#)

Talerrolle

Under-Secretary-General of United Nations, gæstetaler

Dato

28.10.15 16:24

Tak for det.

Til Henrik Brodersen: Jeg er jo enig i analysen af, at det vigtigste og det, man bør fokusere mange kræfter på, er at hjælpe i nærområderne. Jeg har jo været i flygtningelejrene rundtomkring i Jordan flere gange og for ganske nylig også i Libanon og har mødt de mennesker, som har opholdt sig der. Og jeg forstår den frustration, som de føler. Jeg forstår, at de nu igennem 3, 4, måske helt op til snart 5 år har stået med en familie, som de ikke kan brødføde, uden arbejde, uden ordentlige uddannelser til deres børn, især uden videregående uddannelser til de unge. De kan se en fremtid, der brister, de kan se ethvert håb forsvinde, og jeg forstår godt, at de gør alt, hvad de kan, for at søge nye muligheder for deres familier efter 3, 4, 5 år i en håbløs flygtningesituation. Der er jeg helt enig i, at en indsats i allerhøjeste grad bør koncentrere sig om at fremme mulighederne for de mennesker der, hvor de nu er.

Der har jo også været et større europæisk initiativ. Og nu spoler jeg lidt tilbage til min tid som udviklingsminister, hvor vi tog et initiativ, også et europæisk initiativ, til netop at investere i lokalområderne – i at bygge infrastruktur, i at bygge skoler rundt om flygtningelejrene, i at bygge universiteter, i at bygge veje og hospitaler, så man både kunne skabe jobs og vækst i de lokalsamfund, som huser flygtningene, og muligheder for et

værdigt liv og et håb om en bedre fremtid for flygtningene i de lande.

Den type af initiativer ser jeg som afgørende vigtig for netop at kunne bevare håbet for mennesker der, hvor de nu opholder sig i dag. Men det ændrer jo så ikke på, at når helt almindelige mennesker – det er jo mennesker som dig og mig, der, som den svenske statsminister også understregede i går - kommer til vores lande og beder om vores hjælp, så må vi jo gøre alt, hvad vi kan, og vi må gøre det på basis af de internationale spilleregler, som vi har været med til at vedtage, og som de nordiske lande i særdeleshed har været med til at fremme igennem de sidste 70 år.

Til Hanna Kosonen: Nordisk Udviklingsfond har gjort et godt arbejde - det er jeg enig i – og der er brug for, at vi nu udvikler fonde og finansieringsmekanismer til for alvor at kunne bidrage til at løse klimakrisen. Og der er, synes jeg, også rigtig mange muligheder i de nordiske lande, som jo baserer sig på en udstrakt grad af tillid, og som ofte også formår at samle alle partnere - pensionskasser, private virksomheder og offentlige midler - i en samlet indsats.

Der er brug for at udvikle den slags innovative finansieringsmekanismer, hvor vi kan få ikke bare en flig af den globale finansiering til at investere i en bæredygtig udvikling, men hvor vi kan sikre, at alle finansieringsinitiativer bevæger sig mod bæredygtig udvikling og i stigende grad investerer i at løse klimakrisen.

Den gode nyhed frem til COP 21 er jo – og nu var jeg jo aktivt til stede under COP 15 i København – at det netop er lykkedes at vende hele klimadebatten om, vende den på hovedet. Dengang under COP 15 i København handlede klimadebatten jo i høj grad om begrænsninger, om kvoter, om restriktioner, som skulle holde landenes emissioner tilbage. Efter COP 15 arrangerede generalsekretæren det initiativ, der hedder "SE4All", "Sustainable Energy for All", og det har i den grad været med til at vende hele debatten om klima om, sådan at debatten i dag jo handler om innovation, om investeringer, om muligheder, om vækst, om arbejdspladser. For "SE4All", "Sustainable Energy for All", handler jo om at skaffe

moderne energi og om at få elektricitet ud til den fjerneste landsby og den fattigste kvinde, så hun ikke behøver at bruge hele sin dag på at samle brænde og lave mad over et bål. Det handler om at få fordoblet den vedvarende energi, og det handler om at få fordoblet den hastighed, hvormed vi øger vores energieffektivitet.

Det er jo muligheder, det er investeringer, og det taler til private virksomheder. Og derfor har vi jo i den grad formået netop at vende hele klimadebatten om fra noget, der handlede om restriktioner, kvoter og begrænsninger, til noget, der handler om investeringer, muligheder, vækst og arbejdspladser. Og det giver mig håb for fremtiden – og også for den dagsorden, der venter os efter COP 21 i Paris, hvor vi forhåbentlig får en stærk aftale, og hvor 156 lande nu har meldt deres mål ind, heriblandt de nordiske. Og de ambitioner, der ligger i de nordiske lande, er noget, der står stor respekt om. Men nu skal vi jo have skabt de innovative finansieringsmekanismer, der kan bakke op om de virksomheder, som rigtig gerne vil være med.